

Така тѣ се карали нѣколко дни. Всѣки искалъ да стане царь на земята и всѣки хвалѣлъ себѣ си.

Най-послѣ Дѣдо Мразъ дигналъ помирително ржцѣ — Стига, чакайте! Хайде да попитаме нѣкого, кой отъ насъ е най-добъръ за свѣта, и той да остане Царь.

Речено, сторено.

Врѣменно свадата се прѣкратила. Тѣ трѣгнали по пжтя, та дано срѣщнатъ нѣкого. Всѣки отъ четиримата се изпжчвалъ напредъ за да покаже, че той е по-добъръ за свѣта. Кожухътъ на Дѣдо Мразъ се билъ посипалъ съ снѣгъ, веждитѣ и мустацитѣ му нависнали отъ дълги шушулки ледъ, а на главата му стърчала цѣла прѣспа снѣгъ. Пролѣтнянка и Лѣтнянка, и двѣтѣ хубавици стѣпвали чевръсто. Тѣ били покрити съ разкошни вѣнци отъ цвѣтя. Баба Есеница, пуста старица, била посипана съ желти листа, които се ронѣли постоянно.

Ето ти че отсрѣща се задалъ селянинъ.

— Стой байо, — извикала Пролѣтнянка.

— Чакай чичо, — го повикала Лѣтнянка.

— Що искате бре! — извикалъ селянинътъ очуденъ отъ вида на тия пжтници.

— Байо, право да си кажешъ, кое врѣме отъ годината ти най-обичашъ и кое е най-добро за свѣта: пролѣтътъ ли, лѣтото ли, есенътъ ли или зимата? — запиталъ го Дѣдо Мразъ и му намигналъ приятелски. — Ама право да кажешъ, байо, — му извикала любезно баба Есеница и го потупала по рамото.

Сега чакъ селянинътъ разбралъ съ кои има работа. Но той билъ хитъръ. Той разбралъ че тука имало нѣкаква прѣпирня и че ако похвали едниѣ ще пострада отъ другитѣ, затова казалъ:

— Безъ пролѣтътъ не може, защото тогава всичко отново се съживява: сѣмената порастватъ, дърветата се разлистватъ, а животнитѣ, пробудени отъ зимния сънъ и ленность, отново се раздвижватъ. Безъ лѣтото не може, защото тогава зрѣе всичко. Безъ есенътъ не може, защото всичко живо тогава се приготвя за прѣкарване на зимата, а безъ зимата не може, защото всичко прѣзъ нея почива за да заживѣе новъ животъ на пролѣтъ. Всички събрани на едно сте много полезни, обаче взети поотдѣлно Вие не прѣдставлявате нищо.

Рекълъ това селянинътъ и бързо си отминалъ, а четиримата противници останали съ запнали уста.

Това било истина.

Събрали се сега пакъ четиримата, но вече не за да се каратъ, а за да се погодятъ. Тѣ видѣли, че взети поотдѣлно нищо не струватъ, рѣшили да си заживѣятъ отново братски както по прѣди. И така станало. Днесъ въ наше врѣме редовно слѣдъ пролѣтътъ, настѣпва лѣтото, слѣдъ лѣтото настѣпва есенътъ, а слѣдъ есенътъ — зимата.

Ст. Заполски.

